

מ"ת 48373/01/23 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד השאם אבו לטייף (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 48373-01-23 מדינת ישראל נ' אבו לטייף(עציר)

בפני **כבוד השופט יניב בן הרוש**
המבקשת **מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד מאירי לב**
נגד
המשיב **השאם אבו לטייף (עציר)-ויעוד חזותי**
ע"י ב"כ עו"ד שלמה גיגי

החלטה

רקע

1. לפניי בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב ביצוע עבירת **גניבת רכב** - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, המשיב עבד בחברה העוסקת בחלוקת פירות וירקות. במסגרת תפקידו קיבל לידיו משאית וולבו מספר 72804802, באמצעותה ביצע את חלוקת הסחורה. ביום 5.12.22 גנב את המשאית בכך שהעבירה לשטח הרשות הפלסטינאית בכוונה לשלול אותה שלילת קבע מן הבעלים.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה הפנתה לחומר החקירה, לגרסת המתלונן ומנגד הפנתה לסתירות בגרסאות המשיב. עוד הפנתה לדו"חות הפעולה של השוטרים, נתוני עין הנץ ביחס לרכב הגנוב, ואיכונים של המשיב.
4. ב"כ המשיב, טען כי המתלונן החנה את המשאית ואין לו כל חלק בגניבת הרכב. טען כי אין ראיה ישירה לגניבת הרכב.
5. בהמשך לדיון הגיש ב"כ המשיב תוספת לטיעוניו בכתב. בטיעוניו בכתב חזר על טיעוניו מן הדיון לפיו התשתית הראייתית דלה וכי לא הוכח שהמשיב הוא מי שנהג במשאית, ואף חידד אותם תוך הפניה לחומר החקירה.

דין

6. בפתח הדברים אציין כי המבקשת לא הציגה בפני בית המשפט במהלך הדיון את התשתית הראייתית באופן סדור, לא התייחסה לטענות ההגנה כמתבקש, ואף ויתרה על האפשרות להשלים טיעוניה בכתב על אף שאפשרתי לה לעשות כן. אם בכל אלו לא די, הרי שהמבקשת אף לא השיבה לטיעונים בכתב שהגיש ב"כ המשיב ובהם טענות הגנה המצדיקות מענה, זאת על אף שהעברתי את טיעוני ב"כ המשיב לעיונה של

עמוד 1

המבקשת. יש להצר על התנהלות זו, משום שהאופי האדוורסרי של ההליך הפלילי ונטל השכנוע מחייבים מעורבות גבוהה יותר של התביעה. מצב בו בית המשפט מוצא עצמו נותן מענה לטענות הגנה שהתביעה לא השיבה להן, הינו מצב שרחוק מלהיות מיטבי. יחד עם זאת, האינטרס הציבורי בענייננו לא מאפשר הותרת טענות ההגנה בלא מענה.

7. ולגופו של עניין, המסד הראייתי כנגד המשיב מבוסס בעיקרו על מספר ראיות נסיבות:

א. המשיב בעל הזדמנות לבצע את העבירה משום שבידיו היו מפתחות המשאית. (עדות פחימה 11.1.23)

ב. האדם אשר נצפה בסרטון מניע את המשאית, מגיע מכיוון בית 24 בשכונה 14, שהינו בית המשיב, נכנס למשאית באמצעות שלט הרכב ונוסע משם מיד לאחר עלייתו למשאית. (דו"ח צפיה יעקב רשתי 7.12.23)

ג. המשאית נצפתה בתחנת דלק בחורה בשעה 21:32 כשאדם הלובש מעיל אדידס שחור עם פסים לבנים ואדומים נצפה מתדלק את המשאית. (דו"ח צפיה יעקב רשתי 12.1.23) ובחיפוש בבית הנאשם נתפס מעיל אדידס שחור עם פסים לבנים ואדומים. (דו"ח פעולה ירדן בניטה 14.1.23)

ד. הטלפון של המשיב 052-4055423 (בהתאם לגרסתו מיום 11.1.23) אוכן בקיבוץ כרמים בתאריך 5.12.23 שעה 21:41, (מסמך מב') מרחק קצר ממעבר מיתר, שם עברה המשאית לפי דו"ח איתורן בשעה 21:54-21:55 (מסמך מט') ואף נצפתה בשעה 21:57 במצלמת עין הנץ. (מסמך צד')

ה. גרסת המשיב בחקירתו מיום 11.1.23 היא כי הגיע לביתו בשעה 14:00, הלך לישון וקם כשהיה חושך. קם כשהבוס שלו התקשר ושאל אם המשאית אצלו. לאחר מכן לא נסע עוד במשאית. מאוחר יותר משהתקשר אליו מעסיקו יצא לחפש אחר המשאית בחברון. בחקירתו מיום 1.1.23 טען כי החנה את המשאית ליד כביש 310 ולא ליד ביתו. בפועל מדו"ח איתורן עולה שהמשאית חנתה ליד בית המשיב. (מסמך מט') ואף נצפית בסמוך לבית המשיב ברגע הגניבה (דו"ח צפיה יעקב רשתי 7.12.23)

8. לאחר הצגת התשתית הראייתית, הגיעה העת לקיום דיון נורמטיבי:

א. הראיות כנגד המשיב הינן ראיות נסיבתיות, אותן יש לבחון בהתאם למבחן התלת שלבי. ראו ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל.

ב. בשלב הראשון יש לבחון כל ראיה לגופה בהתאם לכללי הקבילות הנהוגים. לאחר עיון בכלל הראיות מצאתי כי מלבד הראיה הקשורה לאופן הנעת המשאית באמצעות הקשת קוד (זכ"ד עבד קאדרי), אשר הינה בבחינת עדות שמועה, כל יתר הראיות על פניהן קבילות. ביחס למשקלן, וגם אם בשלב הראיות לכאורה לא נבחן משקל הראיות, אציין כבר עתה כי התאמת מעיל האדידס של המשיב הינה התאמה סוגית בלבד וככזו עוצמתה הראייתית אינה מן הגבוהות, כך שוודאי אין בה לבדה כדי להוביל למסקנה מרשיעה.

ג. בשלב השני יש לבחון בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר אם הראיות מערבות לכאורה את המשיב בביצוע העבירה. מצאתי כי קיומה של הזדמנות לביצוע עבירה, הגעת גנב הרכב למשאית מכיוון

בית המשיב, פתיחת המשאית באמצעות שלט, איכון המשיב בקרבת המחסום בו עברה המשאית, וקיומו של מעיל בבית המשיב אשר הינו בעל דמיון למעיל שנצפה בתחנת הדלק, מלמדים כולם יחד על קיומן של ראיות אשר מסבכות לכאורה את המשיב בביצוע העבירה. ודוק, בתיק נסיבתי אין לבחון אם כל אחת מהראיות מספיקה לצורך הפללה, אלא אם משקלן המצטבר של הראיות מספיק לצורך כך. ראו למשל, ע"פ 1081/14 **צעלוק נ' מדינת ישראל**. זאת ועוד, על מנת לצלוח את השלב השני אין צורך במסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר, אלא די בהעלאת מסקנה מסתברת המסבכת לכאורה את המשיב. ראו ע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קריאף**.

ד. בשלב השלישי, עובר נטל טקטי בלבד למשיב להציג הסבר אמין, מבוסס ומניח דעת בכדי לעורר ספק בדבר אשמתו. ראו ע"פ 4401/13 **אנורי נ' מדינת ישראל**. בענייננו, הסבר של המשיב לא רק שאינו מבוסס על ראיות, אלא עומד בניגוד מוחלט אליהן. בעוד המשיב טוען שהמשאית חנתה בסמוך לכביש 310 ליד בית סבו, הרי שמדו"ח איתוראן עולה כי המשאית חנתה סמוך לבית המשיב. בעוד המשיב טוען שישן עד שהתקשר אליו מעסיקו בסמוך לשעה 23:00, הרי שממחקרי התקשורת עולה כי המשיב היה ער, שוחח בטלפון ואף היה בתנועה. יוער, כי שקרי נאשם בנוגע לסוגיה מהותית אף יכולים לעלות לכדי סיוע. ראו למשל ע"פ 5373/12 **אבורמד נ' מדינת ישראל**.

ה. משכל זה נאמר, אין בכך כדי לפטור את בית המשפט עצמו מלבחון תרחישים חלופיים ככל שאלו עולים מן הראיות. ראו למשל ע"פ 7007/15 **שמיל נ' מדינת ישראל**. בענייננו, לא מצאתי תרחיש חלופי מזכה העולה מן הראיות. יחד עם זאת, בשים לב לתשתית הראייתית הנסיבתית, לא מן הנמנע כי המשיב יוכל בבוא העת, בהליך העיקרי, להציג תרחיש חלופי שכזה, נוכח קיומה של גישה חוקית למשאית גם לאחרים, נוכח מעורבותו הלכאורית של אחיו, ונוכח קיומה של התאמה סוגית בלבד של המעיל, שאף היא אינה מבוססת על חוות דעת של איש מקצוע. ביחס לזהירות הנדרשת בניתוח ראיות נסיבתיות בשלב המעצר, ולעוצמות הראייתיות הנדרשות, ראו למשל בש"פ 6814/22 **חלאילה נ' מדינת ישראל**. יישומו על ענייננו, מוביל למסקנה שמדובר במקרה בו הראיות הנסיבתיות אמנם מצביעות על תוצאה הגיונית אחת, אך לא ניתן לשלול כי קווי ההגנה האמורים ישפיעו על ההליך העיקרי. כך או אחרת, למען הסר ספק, אבהיר כי הראיות עוברות את רף הסיכוי הסביר להרשעה, וזה העיקרי לענייננו.

9. טרם סיום אקיים דיון בטענות ההגנה:

א. המשיב לא זוהה - המשיב לא זוהה בשום שלב באופן בלתי אמצעי, אך הוכחת אשמתו הלכאורית מבוססת על תשתית ראייתית נסיבתית כמפורט לעיל.

ב. היעדר חוות דעת סימנים וזיהויים - אכן, לא קיימת חוות דעת ביחס למעיל, ואף מדובר בהתאמה סוגית בלבד. יחד עם זאת, טענה זו קשורה בעיקר למשקל ודינה להתברר בהליך העיקרי. כך או אחרת, אין ספק שלא די בה לבדה להוביל למסקנה מרשיעה, אך כאמור לעיל יש לבחון אותה כחלק ממכלול הראיות ולא במבודד. ע"פ 1081/14 **צעלוק נ' מדינת ישראל**.

ג. היעדר חוות דעת מהנדס - איכונים וודאי אינה רשומה מוסדית ותוכנם טעון הוכחה. אך בשלב הראיות לכאורה אין צורך בהצגת חוות דעת מהנדס משום שהרף הנדרש הוא רף לכאורי. בשלב זה אף

לא ניתן להידרש לחוות דעת מטעם ההגנה ביחס לאיכון. ראו למשל בש"פ 5899/12 **כנעאני נ' מדינת ישראל**. ככל שהמאשימה תבקש לבסס ממצא מדויק על איכון המשיב ייתכן ויהיה עליה להיתמך במסגרת ההליך העיקרי בחוות דעת מהנדס. ודוק, נראה כי בענייננו לא מדובר בהוכחת מיקום מדויק, אלא בעיקר בהפרכת טענת אליבי של המשיב, שאז שאלת הדיוק משנית במידת מה.

ד. אח המשיב לא הועמד לדין - גם אם יש חשד כנגד אח המשיב, לא נראה כי חשד זה התגבש לכדי סיכוי סביר להרשעה. סופו של יום כנגד המשיב התשתית הראייתית שונה ועוצמתית יותר, ולכן מדובר בפער ראייתי משמעותי בין השניים שמצדיק את הילוכה של התביעה.

10. סוף דבר, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, אך עם חולשה ראייתית קלה.

עילת המעצר

11. המשיב ביצע לכאורה עבירה המלמדת על מסוכנות, משום שגם אם מדובר בעבירת רכוש שעל פניה אינה מן המתוחכמות, הרי שבעבירה של התפרצות לרכב, גניבתו והעברתו לשטחים, טבועה מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל לסיכון המשתמשים בדרך.

12. ביחס למשיב עצמו הרי שמדובר בבעל עבר פלילי מכביד, גם בעבירות דומות. המשיב ריצה מאסרים שלא היה בהם כדי להרתיעו ובעניינו תיק תלוי ועומד בעבירות נשק. כל אלו מעצימים את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב ואף מעצימים את הקושי ליתן בו אמון. אמון אשר הינו תנאי ראשוני לשחרור ממעצר. ראו למשל בעניין זה בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. שם נקבע כי: "**האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני**". עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**.

13. באופן רגיל, נוכח כך שהמשיב ריצה מאסרים קודמים, הרי שכמצוות המחוקק בסעיף 22ג(ב)(2) לחוק המעצרים, היה מקום להורות על שליחתו לשירות המבחן על מנת שתיבחן האפשרות להורות על מעצר באיזוק אלקטרוני. יחד עם זאת, משהתשתית הראייתית כנגד המשיב נסיבתית כולה, והיא לוקה בחולשה ראייתית קלה, מצאתי כי קיימים טעמים חריגים המצדיקים סטייה מהוראות סעיף 22ג(ב)(2) לחוק המעצרים ולהורות על מעצר המשיב באיזוק אלקטרוני כבר עתה, אף טרם קבלת תסקיר, ככל שתימצא כתובת מתאימה עם מפקחים איכותיים.

**ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ג, 19 פברואר 2023,
במעמד הצדדים.**